

Hấn và Cô - Mông lung như một trò đùa

Rồi đêm nay cô và hấn đã thuộc về nhau.

Nhưng ngày mai tỉnh dậy. Cô vẫn tiếp tục sống, vẫn tiếp tục làm việc. Hấn cũng thế, hấn vẫn làm việc, vẫn sống và hơn hết, hấn vẫn có một cô người yêu xinh đẹp mà không phải cô.

***

1. Hấn.

Hấn - Hấn 24 tuổi, vẻ ngoài điển trai, mắt một mí đúng kiểu hàn quốc. Có một công việc khá tốt. Nói chung về điều kiện, hấn tốt, mọi thứ của hấn dường như đủ để các cô gái có thể bị thu phục.

Hấn- nếu ai gặp hấn, những cô gái mê phim hàn thì sẽ phải thốt lên: " Đẹp trai quá, cái mặt baby dễ sợ" đại loại là thế.

Và đúng như thế, Hấn có một cô người yêu khá xinh đẹp, lại rất giỏi giang. Chỉ có một điều là cô người yêu của hấn lại không ở gần hấn, cách xa nhau tới gần 1000km.

2. Cô.

Cô - Cô 24 tuổi, vẻ ngoài bình thường, có một công việc bình thường, nói chung mọi thứ của cô đều bình thường, ngoại trừ cách nói chuyện của cô, không - chút - bình- thường. Và duy nhất một điều ấy có thể gây ấn tượng đầu tiên với tất cả mọi người xung quanh

Cô vừa mới chia tay người yêu, một mối tình chóng vánh. Nhưng cô cũng chẳng sao cả. Đôi khi nên bắt cần một xíu, cứ tiếp tục sống, tiếp tục yêu. Cứ sao cứ vì một người nào đó mà tổn hại đến mình. Đó chính là cách nghĩ của cô.

3. Cô và Hấn gặp nhau.

Lần đầu tiên gặp nhau tình cờ qua một Hoạt Động Cộng Đồng. Ngày hôm ấy, cô vẫn là cô, như một cô sinh viên năm 2, mặc dù cô đã ra trường được 2 năm rồi.

Còn hấn, hấn điển trai, chững chạc ngay từ vẻ bề ngoài.

Hấn đến bắt chuyện với cô. Hấn chủ động xưng hô là Anh - Em. Còn cô thì trả lời trống không.

- Đây nhỏ, đang là học năm mấy mà tham gia cái này, không có thêm điểm cộng đâu.

- Nhỏ? Điểm cộng ư? Cô cười khẩy theo cái kiểu nhếch môi một cái.

- Chớ sao nhỏ lại tham gia cái này?

- Thích, được hông? Nhìn này mà kêu bằng nhỏ? Bộ lớn hơn chắc.

- ừ, Nhìn thôi cũng biết anh lớn hơn nhỏ rồi.

- Thế vậy người lớn tham gia cái này với mục đích gì vậy ạ?

- Thì cũng thích, được không nhỏ?

- Ồ. Nếu muốn, Mà dễ gì hơn tuổi người ta mà xưng anh ngon lành vậy.
- Chớ sao, Anh năm nay 24 rồi, em chắc tâm 20, cùng lắm là 22 chứ nhiều?
- Ừa chớ nhìn già vậy sao? Em mới 18 à anh ơi. Sinh viên năm nhất luôn. Cô chọc ghẹo hấn.
- Đấy em nhận em nhỏ rồi nhé.

Cô và Hấn đều cười, nhưng nụ cười của mỗi người đều mang hàm ý khác nhau.

Hấn với cái vẻ mặt đắc ý, tự mãn vì cho rằng mình đúng. Còn Cô, cô cười cũng với vẻ đắc ý, một chút kiêu căng vì đã ghẹo được hấn, để hấn tin cô chỉ mới 18.

Hấn và Cô được tập trung lại phân chia nhóm để hoạt động. Bốc thăm thể nào hấn và cô lại ở chung một nhóm, lại phải hát chung một bài hát.

4. Cô và Hấn - chào hỏi

Để tiện hoạt động nhóm và có những thành viên lần đầu gặp mặt như cô và hấn, nên cả 2 đều phải tự giới thiệu về bản thân mình cho mọi người biết.

Cô giới thiệu: Cô tên là Hân, năm nay 24 tuổi, hiện là nhân viên văn phòng ở thành phố này và cô mới chuyển công tác lên đây, nên mọi thứ dường như khá lạ lẫm. Và đây cũng là lần đầu tiên cô tham gia vào tổ chức này thông qua một người bạn.

Cô quay qua nhìn hấn với nụ cười, không còn sự kiêu căng mà thay vào đó là nụ cười xã giao thật tươi. Và cảm giác như là lâu lắm rồi cô mới cười như thế. Nụ cười bắt đầu cho một sự khởi đầu.

Còn hấn, hấn thấy cô cười, nhưng sắc mặt hấn lại biến đổi. Chắc hấn đang có cảm giác bị tổn thương lòng tự trọng. Vì hấn tự tin thể cơ mà, hấn tự tin rằng hấn lớn hơn cô, và hấn tin vào phán đoán của hấn.

Rồi hấn giới thiệu đúng như những gì hấn đã nói với cô trước đó. Hấn tên Anh, và hiện hấn đang làm ở thành phố, nhưng không cùng thành phố với cô, thành phố hấn sống cách nơi cô ở 50km.

Kết thúc buổi gặp gỡ ngày hôm đó, hấn rủ cô đi ăn cùng. Cả hai như lã đi vì mệt và đói.

Hấn dẫn cô đi ăn. Tuy không phải thành phố hấn hiện đang sống nhưng lại là nơi hấn từng học. Còn cô, thành phố này dường như qua lạ lẫm.

Nơi hấn đưa cô đến là một quán ăn vỉa hè, tuy nhỏ bé nhưng lại được bố trí rất ngăn nắp, chỗ ngồi thuận tiện, hấn bảo là khá nổi tiếng ở đây. Lại là nơi có truyền thống lâu đời, từ thế hệ này qua thế hệ khác. Nên từ bàn ghế, đến mọi thứ nhìn rất đời thân quen, có cái gì đó xưa cũ, cảm giác của cô thế.

Nhìn vẻ bề ngoài của hấn và cái vẻ đắc ý của hấn, cô không nghĩ rằng hấn lại thường ăn ở những quán như thế này. Mà dù sao cũng đói nên cứ vào ăn thôi, lúc này chẳng còn nổi tâm trạng và sức lực để thưởng thức hương vị của đồ ăn. Mặc dù ăn là để thưởng thức chứ không phải ăn là để sống. Cái câu quen thuộc ngày nào của người yêu cô hay nói. Còn cô cứ đói là ăn, đói là phải ăn, ăn để có sức chiến đấu, chứ chẳng có thời gian ngồi thưởng thức đâu. Với cô thời gian rất quan trọng, lại là người của công việc. Lúc nào cô cũng ăn qua loa cho xong rồi lại làm. Chính vì thế mà cái bệnh đau dạ dày của cô mãi vẫn cứ dai dẳng.

Hấn đánh tan dòng suy nghĩ của cô bằng một câu nói:

- Có người yêu chưa?

- Sao phải trả lời?

- Lỡ giờ đang ngồi ăn, có anh chàng nào đó xuất hiện, kiểu gì cũng có đánh nhau đấy. Hấn cười một cách sáng khoái, kiểu như chọc đúng sọt dây thần kinh của hắn.

- Mới chia tay hôm qua.

Cả cô và hắn đều im lặng. Cô chẳng thể nói thêm nữa, còn hắn, hắn cảm thấy có lỗi với câu hỏi đùa vui vừa nãy. Còn cô, cô cũng cảm thấy có lỗi vì câu trả lời của cô đã làm bầu không khí nặng nề. Nhưng đó thật sự đâu phải lỗi của cô, cô đâu muốn điều ấy. Nhưng cô mở lời trước như muốn đánh tan cái không khí ngột ngạt này.

- Chấm dứt một mối quan hệ chứ chưa phải là kết thúc, nhờ vậy mà lại có thêm nhiều mối quan hệ mới. Không phải vậy sao? Cô mỉm cười nhẹ nhàng nhưng chẳng nhìn hắn. Nhưng cô biết hắn đang kể nhìn cô.

Hắn cũng muốn đánh tan cái khoảnh khắc này.

- Nhờ thế mới gặp được anh chàng đẹp trai này đây, lại có một ngày thật ý nghĩa nữa cơ mà. Thế về đây lâu chưa?

- Mới được 1 tuần, đang chạy trốn mọi thứ. Chạy trốn tất cả.

- Sao lại chọn nơi này?

- Không biết nữa, cứ đi tự nhiên dừng lại.

Rồi cả hai im lặng, cô chẳng thể nói, hắn cũng chẳng hỏi. Chia tay nhau, cô về, hắn cũng về. Ngày mai còn tiếp tục đi làm. Nhưng hắn không quên lấy số điện thoại của cô.

Hắn là người bạn đầu tiên khi cô về đây.

5. Cô và hắn lại gặp nhau.

Cuối tuần hắn tới thành phố cô đang sống, hắn gọi điện rủ cô đi ăn, đi dạo thành phố.

Cô nhận lời, rồi hắn tới đón cô, chở cô đi ăn, chở cô đi dạo. Lâu lắm rồi cô mới có cái cảm giác bình yên đến thế, chẳng lo nghĩ gì, gác hết mọi thứ lại. Dường như mọi thứ bây giờ với cô rất ổn.

Điện thoại hắn kêu, hắn tắt vội xe vào bên đường và nghe điện thoại.

- Anh đang đi mua chút đồ cho Chú Thím, lát về anh gọi là cho em nhé.

Nghe điệu bộ của hắn cô biết hắn là người yêu hắn gọi nên hắn mới nói dối thế. Cô cười, nụ cười chua xót, nhưng sao chứ. Cô là gì của hắn đâu mà ghen, chỉ là hôm nay hắn chở cô đi chơi thôi mà.

Trước khi hắn tắt điện thoại, cô kịp nhìn vào màn hình điện thoại hắn, thấy hắn lưu một cái biệt danh khá dễ thương, chắc thế - người yêu hắn mà.

- Người yêu gọi, thảo nào nói dối thế. Cô cười mỉa mai.

Hắn ngoái đầu ra sau nhìn cô cười ranh mãnh và kể nói:

- Đôi khi lời nói dối không làm tổn thương ai nên lời nói dối ấy vô hại.

- Còn tổn thương là khi tin tưởng nhưng lại bị lừa dối chứ gì.

Cô khẽ im lặng, còn hấn tiếp tục cho xe chạy đi. Hấn chờ cô đi dọc con đường biển, buổi tối, thời tiết đẹp thật, lâu lắm rồi cô mới ngồi sau xe của một người con trai.

Hấn ghé dừng xe tại một công viên, trước mặt là bãi biển dài, ánh trăng chỉ mới khẽ đưa những đóm sáng len lỏi vào các khe lá.

Hấn ngỡ ý xin cô ra ngoài hút một điếu thuốc để lấy tinh thần. Hấn bảo hấn không thích hút thuốc, nhưng vì công việc của hấn, đôi lúc căng thẳng đến nghẹt thở và có lúc hấn cần cho đầu óc tỉnh táo và tập trung nên hấn đã dùng đến thuốc. Chính vì thế mà giờ đây, hấn bảo hấn muốn nói chuyện cô, nhưng chưa đủ tự tin, dũng khí để nói ra, đành dùng đến điếu thuốc. Cô khẽ cười, điệu cười mỉa mai, hấn mà cũng có lúc không thể nói ra điều hấn muốn ư? Mà hấn cần nói điều gì quan trọng với cô? Hay hấn đang tính làm trò gì đại dốt với cô? Chắc hấn biết nếu nói ra cô sẽ phản ứng mạnh nên hấn không đủ tự tin chẳng?

Hấn quay lại, giọng điệu có chút thay đổi, hấn áp úng. Cô trầm nghĩ, phải chăng hấn có gì muốn nói với cô, quan trọng lắm nên cần thời gian để lấy tinh thần.

- Anh muốn hôn em có được không?

Cô nhìn hấn, lặng người đi mất mấy giây, còn chưa kịp định thần, còn chưa kịp mở miệng. Định chửi hấn đấy chứ. Nhưng hấn lại cho thêm mấy câu làm cô tiếp tục đứng hình.

- Hôm nay chúng mình làm người yêu của nhau một ngày nhé. Được không?

- Người yêu? Cô tỏ cái thái độ ngạc nhiên mà đến hấn còn thấy sợ.

- Chúng ta sẽ làm tất cả những việc mà 2 người yêu nhau có thể làm, kể cả ngủ cùng với nhau.

- Anh muốn ngủ với tôi chứ gì? Nói luôn như thế đi, còn bày lý do làm người yêu. Cô trả lời với thái độ kiêu căng, ranh mãnh không kém.

Rồi hấn lại gần, khoác tay qua eo cô, ghì chặt cô vào người hấn và đặt cái nụ hôn của hấn lên môi cô, cô vẫn chưa đón nhận nó, nhưng cũng không phản kháng nó. Hấn nồng nhiệt hơn, ghì chặt người cô vào hấn hơn, rồi cô cũng chẳng thể phản kháng, cô đáp lại nụ hôn của hấn cũng một ngày nồng nhiệt, như chính người mà cô yêu đang ở trước mặt cô, nhưng nụ hôn này khác, cảm xúc này cũng khác. Dường như lâu lắm rồi cô chưa hôn, chắc là thế, có lẽ hấn cũng vậy, người yêu hấn ở xa mà. Nên phải chăng cảm xúc lúc này của cô và hấn là 2 người đang cuồng si nhau, đó là cái tôi của bản thân ư.

Kết thúc nụ hôn, ngay giữa công viên, cô và hấn vẫn mặc những ánh mặt soi mới, hấn kéo cô ra khỏi ý nghĩ mộng lúc ban nãy, hấn đưa cô đi, để cô và hấn có thể là 2 người đang yêu nhau. Lần này ngồi sau xe hấn, hấn chủ động kéo cô lại ngồi sát hấn hơn, đưa tay cô vòng ôm qua bụng hấn, làm cho giống những người đang yêu nhau. Cô cũng làm thôi, vì dù sao thì ở cái thành phố này, toàn những người xa lạ, dù có ai nhìn thấy cô đang ôm eo một anh chàng nào đó thì cũng chẳng sao. Đã ai biết đến sự tồn tại của cô ở thành phố này đâu. Thành phố tuy đẹp nhưng lại đượm buồn.

Đêm đó hấn đưa cô về, hấn không bên để lại một nụ hôn nữa, nhưng lần này là nụ hôn lên trán, hấn chúc cô ngủ ngon. Cô cũng chào tạm biệt hấn. Một ngày cuối tuần của cô đã trôi qua, nhưng trong suy nghĩ của cô lúc bây giờ là gì?

Chuyện gì đang xảy ra với cô thế này? Cô dễ dàng trao nụ hôn đến thế ư? Hay cô đã bị cái vẻ ngoài của hấn hấp dẫn, hay là tại vì cô đang nhớ người yêu. Cô không biết mình đang làm gì nữa, cô cũng không rõ nữa, hiện tại, tương lai, thực tại, quá khứ, mọi thứ nó đang mông lung trong suy nghĩ của cô.

Tín nhắn từ điện thoại reo lên, phá tan cái suy nghĩ mơ hồ của cô, là hấn, hấn về nhanh vậy sao, cô lướt qua điện thoại thấy đã gần 23h rồi. Hấn chạy xe nhanh hơn cô nghĩ, hấn mới tạm biệt cô lúc 22h30 đây mà. Mà thôi, đọc tin nhắn xem hấn nhắn gì cho cô.

"Anh về nhà rồi, cảm ơn em"

Cảm ơn cô ư, hấn cảm ơn, ừ thì hấn cảm ơn cô, chần hấn cảm ơn cô về nụ hôn, chắc có thể hấn cảm ơn cô vì hôm nay đã đi chơi với hấn như người yêu hấn ư, làm những việc thay cho người yêu hấn ở xa xôi. Có lẽ thế, cô khẽ cười. Định rằng sẽ chẳng trả lời, nhưng thôi thì cô cũng trả lời cho phải phép.

"Lần duy nhất thôi, anh không sợ người yêu anh ghen ư? à mà không cảm thấy có lỗi với cô người yêu bé bỏng của anh sao?"

Hấn đáp lại bằng icon nụ cười ranh mãnh. "Nhưng mà anh thích thế này"

Cô im lặng, cũng không trả lời nữa, mở máy tính lên online, cô lướt qua facebook của người yêu cũ. Giờ này hóa ra cô mới hiểu cái cảm giác, tò mò, quan tâm tới người cũ sau khi chia tay là như thế nào.

Anh vẫn up hình đi chơi, vẫn đi làm bình thường và vẫn sống tốt. Cũng may là anh up hình ở trạng thái công khai nên cô mới có thể xem được. Còn cô, cô lại không muốn anh biết về cô nên cô luôn để chế độ bạn bè, nên dù anh có cố qua tường nhà cô, có cố theo dõi cô vẫn không được.

Cô up một status lên tường nhà mình "Mông lung như một trò đùa".

Định tắt luôn lap rồi đi ngủ, thì hấn đã like cái dòng trạng thái của cô nhanh như chớp.

Để lại một dòng comment "ngủ đi cô gái". Thôi cô cũng ngủ vậy, tắt máy, nằm suy nghĩ về thời gian qua. Thời gian cô ở mảnh đất xa lạ này. Không một ai quen biết, không bạn bè, không người thân, cô tự thấy mình thật cứng rắn, thật mạnh mẽ, hơn những gì cô có thể làm được.

Rồi tự nhủ với chính mình. Ngủ đi nào cô gái, phải sống thật tốt, thật vui, thật ý nghĩa.

5. Sinh nhật cô - tròn 24 tuổi!

Tuy mới vào công ty nhưng cũng được lòng các anh chị đồng nghiệp, lại được sếp thương. Sáng tới công ty mọi người đã chuẩn bị sẵn bánh kem, nến, nước các loại. Rồi thì cũng chụp vài bức hình cho đúng nghĩa sinh nhật. Sếp cùng mọi người chúc mừng sinh nhật xong, ai lại về vị trí làm việc. Cô cũng chụp được bức hình bánh kem, rồi up một tấm hình lên facebook.

Chắc hấn biết hôm nay là sinh nhật cô nên nhắn tin ngay cho cô, "hôm nay sinh nhật em hả? chúc em sinh nhật vui vẻ và thành công nhé"

Cô cảm ơn hấn rồi xem thử có còn ai nhớ sinh nhật cô nữa không, duy chỉ có con nhỏ bạn thân. Mà thôi, quan tâm gì chứ, có con bạn thân luôn nhớ là vui rồi. Còn giờ cô mong chờ ai nữa. Không lẽ là anh, anh có nhớ đấy, nhưng anh sẽ làm gì chứ, nhắn tin, gọi điện cho cô, không, anh không làm thế.

Suy nghĩ của cô về anh ngày càng nhiều hơn, còn anh, chẳng biết liệu anh có như cô không, hay anh đã quên rồi.

Cô đồng nghiệp tên Hân - gọi cô một cái làm cô giật cả mình, rồi câu chuyện đùa bắt đầu.

"Nhắn tin với trai hay sao mà cái mặt trầm tư thế kia". Cô quay qua cười trừ: "trai đấy, mà trai nhà người ta mất rồi cô ơi, không phải trai của tôi"

Vốn dĩ cô và đồng nghiệp vẫn hay nói chuyện, trêu đùa nhau bằng cái tên "tôi và cô" nghe nó thân mật một cách dễ thương, bông đùa.

Tin nhắn lại kêu lên, cô quay qua nhìn điện thoại, lại là hấn, hấn nhắn gì nữa sao?

Hân Hân cứ như hiểu được câu hỏi mà cô đang tự hỏi trong đầu. "Trai hẹn đi ăn, đi chơi chớ gì, biết mà, kiểu gì không có trai rước".

Cô chưa kịp trả lời thì ngạc nhiên luôn với câu nói của Hân Hân, thì ra là đúng vậy ư, hấn hẹn, ngày mai hấn sẽ ra chờ cô đi ăn bù sinh nhật, vì hôm nay thứ 6, hấn vẫn đi làm, có khả năng về trễ nên không ra chỗ cô được. Cô mỉm cười, "đúng thật Hân Hân ơi, trai nó hẹn với tôi, nhưng là mai cơ, cô đoán như thánh rồi, chắc kiểu này tôi khỏi xem bói nữa rồi, ngồi nghe cô phán thôi". Cả hai cùng phá lên cười rồi tiếp tục làm việc.

Đúng hẹn của hấn, thứ 7 hấn ra chỗ cô, nhưng trước khi tới hấn lại làm công tác tư tưởng cho cô nữa.

- Hôm nay, chúng ta làm người yêu một ngày nữa nhé

- Thế là có quà sinh nhật cho người yêu chớ. Cô chột nghĩ, thôi đùa với hấn xíu cho vui vậy, để xem hấn phản ứng ra sao.

- Đương nhiên là sẽ có rồi, em sẽ được anh ôm, hôn nữa nè. Cô nghĩ chắc hấn đang cười ranh mãnh lắm đây, hấn vốn dĩ như thế mà. Cô cũng chẳng thua kém gì hấn.

- Thế xem làm được gì không.

- Em cứ chờ anh đi nhé, anh sẽ cho em thấy, làm người yêu của anh như thế nào.

Tối hôm đó hấn ra đón cô theo dự tính, hấn đưa cô đi ăn, đưa cô đi xem phim.

Hấn đây có thể được gọi là ngày thứ 7 hẹn hò của cô và hấn. Hấn chở cô đi khắp nơi, đưa cô đi những nơi mà cô chưa từng đến, ghé những chỗ cô chưa từng ghé.

Lúc hấn dừng xe tại một ghé đá trước mặt là bờ biển, cũng giống cái hôm cô và hấn lần đầu hôn nhau. Cô đang nghĩ, phải chăng hấn lại muốn hôn cô?

- Biển hôm nay đẹp nhỉ, trăng cũng sáng nữa. Hấn mở lời trước, cô chỉ ừ nhẹ một cái rồi nhìn xa xa ngoài biển. Đúng là biển đẹp thật, yên bình, dịu êm, nhưng trong lòng cô lại không thể bình yên được đến thế.

Bỗng thấy một bóng dáng quen thuộc từ phía xa, đang rải bước cùng những con sóng, trên bờ cát trắng, phải chăng là anh, không thể nào, anh sao lại ở cái thành phố này được. Chắc cô đang nhìn nhầm, anh, anh đang ở Sài Gòn kia mà, mà người con gái đang đi cùng với anh là ai, hai người lại tay trong tay. Không lẽ,...

Ánh mắt cô không rời khỏi cặp đôi phía trước, hấn đảo mắt qua, vẫn không biết cô đang nghĩ gì, hấn vô tình làm cô nhói đau hơn.

- Em có muốn được như thế không? Hay đang nhớ người yêu cũ? Hấn đang cố nhìn xem biểu cảm trên gương mặt cô là gì.

Thì bất giác cô như trở về với thực tại.

- Ừ, người yêu cũ của tôi đấy, hiện đang ở trước mặt tôi đây, tay trong tay với người khác, hạnh phúc thế kia thì việc gì tôi phải tốn thời gian để mà nhớ đến nữa.

Cô nói một hơi dài, như muốn hét thẳng vào mặt hắn. Mà cũng đúng thế thật. Hắn nhìn cô bàng hoàng rồi chỉ tay về phía cặp đôi kia và mỉm cười. "Chẳng phải hôm nay mình cũng đang là người yêu của nhau sao. Mình cũng làm thế đi."

Nói rồi hắn kéo tay cô, nắm thật chặt, rồi chạy ào ra biển, cùng chơi đùa, nghịch nước, cùng cười, cùng nói cho tới khi anh bước tới.

Cả cô và anh đều đứng thẫn người ra nhìn nhau. Ánh mắt anh dường như đã thay đổi, không còn nhìn cô như trước nữa, không còn triu mến, không còn ngọt ngào, mà giờ đây ánh mắt ấy thật lạnh lùng.

- Em vẫn sống tốt?

- Ừ, em ổn! còn anh đang rất hạnh phúc.

- Đây là Hân, người yêu của anh.

Nãy giờ chỉ mãi nhìn anh, mà quên mất người con gái đi cạnh anh. Hân Hân, hóa ra là cô ấy.

Cô lại càng ngạc nhiên hơn, khi người yêu của anh lúc này lại là Hân Hân. Cô thầm nghĩ, cũng may là cô chưa tâm sự hay chia sẻ cho Hân Hân nghe về chuyện tình cảm, hay về anh. Nếu thế giờ đây cô chẳng thể nhìn mặt cả Anh và Hân. Cô đang ở trạng thái buồn, đau, rồi thì ngạc nhiên, chẳng thể tin được trái đất tròn đến thế. Lúc này cô mới nhớ ra là có sự hiện diện của Hắn ở bên cạnh, hắn lại gần vòng tay hắn ôm lấy vai cô rất tự nhiên.

- Ai vậy em? Cô cũng nhập vai chẳng kém cạnh hắn.

- Đây là Hân, đồng nghiệp của em và bạn trai cô ấy. À quên nói với Hân Hân, đây là chàng trai mà hôm qua Hân Hân đoán đây. Rồi cô đá lông nheo với Hân Hân rất tự nhiên.

Đội bóng dáng của Anh và Hân đi khuất, lúc này cô mới có thể giải phóng được bản thân, cô ngồi gục xuống và bắt đầu khóc, cô khóc như khóc thay luôn cái ngày cô và anh chia tay. Cô vẫn chưa tin được rằng cô đã mất anh hoàn toàn. Người ta bảo, đi bao lâu rồi khi quay lại, gặp nhau sẽ trở về bên nhau cơ mà. Sao bây giờ cô lại thế này. Rõ ràng cô đang trốn chạy khỏi anh, nhưng trái đất này vẫn cứ quay tròn, đưa cô và anh gặp lại nhau, ở một nơi xa lạ, nhưng lại chẳng còn thuộc về nhau. Anh, giờ này anh sẽ thường xuyên đến thành phố này nữa. Thành phố này có người con gái anh yêu, và người con gái anh cũng đã từng yêu. Rồi cô khóc nức nở trước sự ngạc nhiên của hắn. Hắn kéo cô đứng dậy, an ủi cô một lúc rồi hắn bảo đưa cô về kéo lạnh, người thì ướt, lại dính đầy cát biển.

Hắn chở cô về phòng, nhưng vẫn không yên tâm, hắn lấy lý do vào phòng rửa chân, rửa mặt vì toàn vị mặn của biển, một phần cũng muốn xem cô liệu có ổn không. Còn cô lúc này không còn đề phòng hắn nữa, cũng chẳng còn sức để mà suy nghĩ, cãi nhau hay đấu khẩu với hắn.

Vào tới phòng hắn đóng cửa, ôm chầm lấy cô và thì thào: "Khóc đi, khóc cho đã đi, đêm nay anh sẽ ở đây với em, muốn kể, muốn nói, muốn la, muốn hét, hay có ầm ức gì thì cứ nói hết với anh".

Cô chẳng còn chút sức để đuổi hắn đi, chẳng còn sức để thoát ra khỏi vòng tay của hắn nữa.

Rồi đêm nay cô và hắn đã thuộc về nhau.

Nhưng ngày mai tỉnh dậy. Cô vẫn tiếp tục sống, vẫn tiếp tục làm việc. Hắn cũng thế, hắn vẫn làm việc, vẫn sống và hơn hết, hắn vẫn có một cô người yêu xinh đẹp mà không phải cô.

Ngoài truyện: Hân, cô đồng nghiệp của tôi, giới thiệu chút về cô gái này. Mãi tôi vẫn chẳng thể hiểu được là tại sao anh có thể quen, gặp được Hân. Thì ra Hân là bạn học Đại Học với anh, hai người trước đây lại

khá thân thiết. Chỉ là sau này, khi Hân rời xa Sài Gòn thì hai người đã không còn gặp nhau, cho đến ngày anh và tôi chia tay, không nói đúng hơn là ngày tôi chạy trốn khỏi anh. Thì Hân có chuyến công tác trong Sài Gòn, hai người đã gặp lại nhau, kể lại những kỷ niệm xưa, khi anh lại đang buồn chuyện của tôi. Thế là chính Hân lại là người bên cạnh anh, giúp anh trở về với cuộc sống không có tôi.

1. Định mệnh

Sau cái ngày cả 4 con người lần đầu tiên chạm mặt ấy cô và hắn cũng đã thuộc về nhau. Nhưng anh đã không còn thuộc về cô nữa rồi. Anh đã thật sự rời xa cô. Đêm nay cô đã mất anh mãi mãi.

Còn hắn, hắn rất biết chớp lấy thời cơ, lúc cô đang đau khổ nhất, giữa lúc ấy, hắn đã cho cô hắn một bờ vai, hắn ở cạnh cô, nhìn cô khóc, nhìn cô đau khổ và rồi nhờ đó mà hắn đã có được cô.

Cô, cô luôn tự nhủ lòng mình phải thật mạnh mẽ, không thể yếu đuối, không được khóc vì chính cô mới là người rời xa anh. Chính cô đã chạy trốn khỏi anh và chính cô đã tự mình bước chân ra khỏi cuộc đời của anh. Nhưng đêm nay, đêm nay cô đã hoàn toàn gục ngã sau những ngày tháng vờ như mạnh mẽ ấy. Và rồi cô cũng đã rơi vào cái bẫy tình của chính cô. C 2ô đã tựa vào hắn ngay lúc này, hóa ra chỉ có hắn ở bên cạnh cô ư, đúng thế, chỉ có hắn mà thôi. Rồi ngày mai, cô sẽ ra sao? Cô sẽ đối diện với hắn, với đồng nghiệp và cả anh của sau này nữa.

Dường như những suy nghĩ ấy cứ quanh quẩn trong đầu cô, lúc nào cô cũng nghĩ, cô không thể ngừng nghĩ về Hắn, về Anh và về Hân.

Tại sao ư?

Phải chăng đó là định mệnh, dù cô đã rời xa khỏi nơi có anh, nhưng rồi định mệnh lại mang anh đến, nhưng không phải đến bên cô, mà định mệnh mang anh đến, để nói với cô rằng, anh đang hạnh phúc nên cô không cần phải chạy trốn nữa. Mà người đem lại hạnh phúc cho anh lại không còn là cô nữa. Giờ thì cô mới chính là người cần tìm hạnh phúc cho riêng mình.

Ngày xưa anh và cô, yêu nhau, quen nhau như thế nào. Bây giờ tất cả hình ảnh ấy cứ hiện ra ngay trước mắt cô, cứ như vừa mới hôm qua.

Ngày ấy, anh và cô biết đến nhau thông qua một Club kỹ năng trẻ của trường. Cô mới biết anh đang học ngành Luật Thương Mại Quốc Tế và cũng là chủ nhiệm club. Lần đầu gặp anh, cô ấn tượng với nụ cười tươi, với ánh mắt hiền hậu và hơn hết đó chính là giọng nói ấm áp đậm chất Hà Nội của anh.

Mãi đến khi yêu anh cô mới biết được ngày ấy sao anh lại chọn Sài Gòn mà không phải là Hà Nội. Anh bảo, Sài Gòn nó năng động, nhộn nhịp và anh muốn tuổi trẻ của mình được trải nghiệm ở thành phố này, thành phố lần đầu tiên anh đặt chân đến, lần đầu tiên anh muốn rời xa Hà Nội, rời xa vòng tay gia đình.

Đó là những tháng ngày cùng nhau học tập, cùng nhau sinh hoạt, rồi cùng nhau trò chuyện. Tuy không học chung ngành nhưng anh đã cho cô rất nhiều thứ giúp ích cho môn học, như cách anh có thể nhớ được cả tá các nghị định, thông tư, điều, khoản....

Giờ học cũng hiếm khi trùng nhau, hàng tuần chỉ có mỗi chiều thứ 5, hầu hết mọi thành viên trong club đều rảnh nên đó được xem là ngày sinh hoạt của club. Mọi người sẽ cùng nhau bàn kế hoạch, lên chương trình, tổ chức các hoạt động nhằm khai phá được hết kỹ năng mà sinh viên hiện nay cần có.

Nhờ những lần sinh hoạt, nhưng chương trình cô tham gia cùng anh mà cô có được kha khá vốn sống cho riêng mình, cô tự tin đứng trước đám đông, cô tự tin thuyết trình, đặc biệt hơn là cô tự tin khẳng định mình, khẳng định năng lực mà cô có thông qua nguồn kiến thức mà cô đã được học.

Những ngày anh đợi cô tan học, dẫn cô đi ăn, dẫn cô đi dạo xung quanh khuôn viên trường. Trường nơi cô và anh học, cũng được mệnh danh là ngôi trường có diện tích và khuôn viên đẹp nhất nhì thành phố, ở đây thường được các đoàn làm phim ghé đến ghi hình, quay phim, chụp hình.

Mọi góc ngách của trường, mọi ghé đá, mọi nơi, mọi thứ dường như quá quen thuộc với anh và cô. Chẳng phải ngày ấy anh và cô luôn cùng nhau nắm tay đi khắp nơi sao.

Anh, con người anh ấm áp, áp áp từ giọng nói, từ hơi thở, đến cách mà anh quan tâm cô.

Cái bản tính của cô, chắc chỉ có mỗi anh mới có thể chịu đựng được, mà đôi khi là không chế được nó. Bản chất cô ngang bướng, nhưng không phải lúc nào cũng thế. Chẳng hạn như chuyện ăn uống mỗi khi đi sinh hoạt nhóm. Cô chỉ lo cho mọi người, còn cô thì chẳng ăn gì hết, trong khi cô lại bị đau dạ dày mà lại chẳng lo cho mình. Những lần như thế anh lại đến lúc thì ân cần nhỏ nhẹ, đưa đồ ăn cho cô ăn, lúc thì anh nổi cáu bắt cô phải ăn chứ không còn điềm đạm nữa. Những lúc như thế cô thấy thương anh vô cùng, anh quan tâm cô dù là những điều nhỏ nhất nhưng cô luôn làm cho anh lo lắng. Cô chỉ mỉm cười, cười thật tươi rồi mè nheo anh, để anh khỏi giận, để anh khỏi lo lắng cho cô. Chỉ có anh mới hiểu được cô. Chỉ có anh mới có thể làm cô thay đổi.

Có lần club tổ chức chuyên dã ngoại ở Vũng Tàu. Tập huấn kỹ năng, đó cũng là nhiệm kỳ cuối anh đảm nhận chức chủ nhiệm, anh muốn nhường lại cho những bạn trẻ hơn, để các bạn thỏa thích thể hiện, thỏa sức khám phá bản thân.

Lần ấy hoạt động cũng nhiều, cô chỉ có uống nước mà chẳng chịu ăn uống gì hết. Để rồi khi cái dạ dày nó hành, cô vẫn cố gắng chịu đựng, cố gắng chống chọi với nó mà không cho anh biết. Lần ấy không phải anh không quan tâm cô, mà anh cũng chẳng có thời gian quan tâm tới anh nữa, anh nằm trong ban tổ chức nên bận rộn là thế cơ mà. Nên cô đâu dám trách anh, có trách là trách cô, không tự lo cho bản thân mình được.

Lần ấy, cô bị ngã đi vì đói, ngã ngay giữa hội trường, ai cũng hoang mang, ai cũng lo lắng. Anh, anh chạy đến ôm lấy cô, đưa cô đi cấp cứu, lúc ấy cô chẳng còn chút sức lực nào nữa, nhưng đầu óc thì vẫn còn tỉnh táo. Cô cảm nhận được qua cái nắm tay, qua giọng nói của anh, dù chẳng thể nhìn anh, chẳng thể nói chuyện được với anh, lúc này cô đang dùng trái tim, trái tim cô để cảm nhận thấy trái tim anh mà thôi.

Thời gian cô nằm viện, anh là người duy nhất chăm sóc cô ở cái thành phố đông đúc này, nhờ có anh mà cô không còn thấy tủi thân, không còn thấy cô đơn khi không có gia đình bên cạnh. Quãng thời gian đó, là quãng thời gian hạnh phúc nhất của cô, vì cô biết anh đã yêu cô đến nhường nào, cô biết được tình yêu của anh dành cho rất chân thành và rất đổi mộc mạc. Cô biết rằng, anh, chính anh mới là người con trai mà cô đã tìm thấy, chính anh mới là người có thể yêu cô, làm cô hạnh phúc và hơn hết, chính anh mới là người đã làm cô thay đổi và cô cũng đã sẵn sàng thay đổi vì anh.

Vậy mà giờ đây, sau 3 năm ngồi ở giảng đường đại học và 2 năm miệt mài với cuộc sống, với công việc thì cô và anh chỉ có thể bên nhau được 5 năm chứ không phải là 50 năm.

2. Chuyện công sở

Vẫn như mọi ngày, tới công ty, gặp ai cô cũng nở một nụ cười và chào hỏi thật nhiệt tình, vẫn nói chuyện vui vẻ như đêm qua chưa từng xảy ra.

Cô đã phải dùng đến bộ trang điểm mới có thể cho đi đôi mắt thâm quầng và sưng húp vì những dòng lệ đã rơi.

Gặp Hân – Cô đồng nghiệp - người yêu mới của người yêu cũ, cô vẫn vờ như mình thật mạnh mẽ, mà cũng bởi vì cái vỏ bọc cô đã tạo ra luôn như thế. Một – cô – gái - mạnh - mẽ.

Còn Hân – Hân gặp cô vẫn vẻ mặt như ngày nào. Nhưng hôm nay thì Hân đã biết, cô, cô – chính – là - người – yêu – cũ. Liệu chẳng Hân có còn ghen tị với quá khứ của cô và anh?

Hân, cô ấy vẫn tỏ ra rất đổi bình thường, hay Hân cũng đang cố gắng giấu đi những dòng suy nghĩ của mình?

Ngồi vào bàn làm việc, cả cô và Hân đều nhìn vào màn hình máy vi tính, chắc hẳn, ai cũng đang có tâm trạng riêng cho mình, ai cũng có những suy nghĩ, ai cũng có những cảm nhận khác về nhau rồi. Cô biết, cô không nên làm thế, cô cần kéo lại bầu không khí này, để nó không có một khoảng lặng.

- Hân này, hôm qua cô thế cậu bạn tôi thế nào?

- Hấn đẹp trai đó chứ, Hân mỉm cười, nhưng mà cô quen Hấn lâu chưa?

- Ừ, hấn đẹp giống Hân Quốc cô nhỉ, tôi quen hấn khi tôi về nơi này.

- Thế Hấn đang theo đuổi cô à? Hân nháy mắt thể hiện điệu bộ hào hứng.

- Tôi cũng không biết nữa, nhưng Hấn có người yêu rồi.

- Là sao? Hân tỏ ra rất ngạc nhiên. Nhưng mà hôm qua tôi thấy...

- Ừ. Người yêu Hấn đang ở xa. Cô suy nghĩ một lúc rồi mới tiếp tục câu chuyện, cô im lặng, Hân cũng im lặng. Im lặng vì những gì khó hiểu trong cái câu trả lời và trong mối quan hệ mỏng lung ấy.

Thường ngày đến giờ đi ăn trưa, cả cô và Hân đều tí ta tí tưng, nhí nhảnh, trêu đùa nhau khắp phòng rồi mới xuống căn tin ăn cơm. Vừa đi vừa đoán xem liệu hôm nay căn tin sẽ có món gì, món cô thích hay lại là những món quen thuộc. Vậy mà hôm nay, cả 2 đều im lặng, đi bên nhau, chẳng nói với nhau câu nào.

3. Hấn

Đi làm về, vẫn như thường ngày, không đi ăn cùng đồng nghiệp thì cô sẽ dạo một vòng quanh biển, lang thang, rồi tìm một vị trí quen thuộc để ngồi, nghe tiếng sóng vỗ. Chỉ có thế mới bình yên. Với cô chỉ cần nhìn biển, nhìn ra ngoài khơi xa thì mọi thứ sẽ ổn, nỗi buồn cứ thế trôi theo những dòng nước, sóng cuốn nó đi ra tận nơi xa xôi.

Cô đang chìm đắm với mây trời, với biển cả thì có tin nhắn điện thoại.

Cô không chủ động liên lạc với hấn và vẫn luôn như thế, chỉ có hấn mới là người chủ động liên lạc với cô.

- Anh nhớ em

Cô mở dòng tin nhắn mà không thể tin vào mắt mình. Cô thầm nghĩ có khi nào hấn đang nhắn tin cho người yêu hấn không? Hấn nhớ cô ư, không đời nào lại có chuyện bí hài đầy xảy ra được. Cô mỉm cười rồi bỏ điện thoại lại vào túi, cũng không trả lời.

Cô vẫn đang mai mê nhìn khung cảnh, nhìn cuộc sống thường ngày ở đây, chiều đến mọi người đi tắm biển, tập thể dục, rồi các cặp đôi nắm tay nhau dạo biển. Bên kia có nhóm con trai đánh đá banh, đánh bóng. Cuộc sống là đây sao? Cô đang mỏng lung suy nghĩ. Sao mình cũng không làm thế nhỉ?

Tiếng điện thoại reo, lần này không biết ai gọi nhỉ? Chắc là mẹ gọi nhắc nhở ăn uống cẩn thận đây mà.

Nhưng không, là hấn, hấn gọi cho cô?

- alo!

- Anh nhớ em!

- Anh gọi lộn số rồi. Đây không phải điện thoại của người yêu anh?

- Không, người anh gọi là em, anh nhớ em. Anh đang ở dưới chỗ em ở. Em về chưa, anh lên nhé, anh muốn gặp em.

Cô im lặng một lúc, không biết nên nói gì lúc này, không biết nên làm gì với hắn, phải chăng hắn đang muốn gặp cô thật? Hắn nhớ cô thật ư? Không đời nào, làm sao có chuyện như thế được. Hắn không thấy cô trả lời liền đánh tiếng.

- Anh nhớ em là thật!

- Em không có ở nhà, em có hẹn rồi.

- Vậy anh đợi em.

- Anh không cần phải đợi, vì em còn không biết lúc nào về. Vậy đi nhé.

Cô cúp máy trước khi để hắn kịp nói lời nào nữa.

Lại có tin nhắn tới. Là hắn, " Anh đợi em về, anh muốn gặp em, vì anh nhớ em"

Cô không trả lời, cũng không biết phải làm sao lúc này. Cô đang trốn tránh hắn, đúng vậy, cô đang tránh mặt hắn. Không lẽ chỉ vì cái đêm ấy mà hắn đã si mê cô, không lẽ hắn nhớ cô đến thật sao? Cô không tin, cô không tin hắn là người như thế. Chắc hắn chỉ đang muốn làm tình với cô thôi, có lẽ thế.

Vậy còn cô người yêu bé nhỏ của hắn thì sao? Cảm giác cô gái ấy sẽ như thế nào khi biết được người con trai mình yêu, tin tưởng lại lừa dối mình, lén lút sau lưng cô?

Rồi cô ấy sẽ tổn thương lắm, rồi cô ấy sẽ tha thứ cho hắn khi biết được sự thật ư?

Còn cô, giờ cô phải làm gì, chắc là hắn đang đứng chột ở trước nơi cô ở rồi. Làm sao cô về phòng được, làm sao bây giờ. Mà không lẽ hắn đợi cô thật, chắc không đâu, hắn đùa đấy.

Bây giờ đang là 6h tối, cô sẽ đi đâu đó, kiếm quán café ngồi đọc sách rồi tới 11h đêm cô sẽ về, lúc ấy hắn chắc cũng đi rồi.

Cô không muốn đụng mặt hắn ngay lúc này, đặc biệt là ngày hôm nay. Và cả sau này nữa.

Vào một quán café sách, cô tìm cho mình một cuốn sách của tác giả cô vẫn hay thường đọc, Tình Không Lam Hề, với tựa đề cuốn sách là "Gần như vậy, xa đến thế"

Có khi lại đúng tâm trạng của cô lúc này. Cô lấy cuốn sách, nhâm nhi ly café sữa nóng. Vừa để thỏa đam mê đọc sách, vừa tránh phải gặp hắn lúc này, điều ấy làm cô vui.

Mãi mê đọc sách, tới khi nhân viên tới đưa bill thu tiền cô mới biết đến giờ quán đóng cửa. Cô thanh toán tiền, nhìn lên đồng hồ thấy đã gần 11h đêm. Thờ phào nhẹ nhõm, giờ thì yên tâm về nhà nằm ngủ rồi, hắn đợi lâu quá chắc cũng đã bỏ về, hắn làm sao mà đủ kiên nhẫn được như thế chứ.

Vừa chạy xe đến cổng, vừa xuống xe, đang định đẩy cánh cổng nhà xe ra thì ở đâu, hắn đã xuất hiện. "Đề anh dắt xe cho, sao em đi giờ này mới về, trễ rồi đấy".

Cô hoang mang như muốn rụng rời cả tay chân, nếu lúc ấy hắn không kịp đỡ chiếc xe thì khi nghe thấy tiếng hắn, có thể tay cô đã buông chiếc xe ra rồi. Cô nhìn hắn mà chẳng thể nói nên lời, hắn, hắn đợi cô suốt mấy tiếng đồng hồ chỉ vì muốn gặp cô sao? Thật sự như thế ư, rốt cuộc con người hắn là sao, hắn đang nghĩ gì trong đầu?

Đẩy xe cô vào bãi giữ xe, hấn không quên nhìn thấy gương mặt thất thần của cô, hấn nghĩ cô đi làm về mệt, chắc trời tối lại trúng gió, hấn lo lắng. " Em đã ăn gì chưa, sao mà mặt mày thế kia, hay để anh đưa em đi ăn nhé". Còn cô, cô vẫn chưa bình tĩnh lại được, đầu óc cô vẫn đang quay cuồng, mặc cho hấn cứ nhìn cô. Rồi hấn khẽ lay vai cô, lay đến khi cô choàng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ. Cô bảo cô không sao, chỉ là hơi mệt một xí, cô lấy cớ để đuổi hấn về luôn. " Hôm nay em mệt rồi, giờ em lên nghỉ ngơi, anh về đi, có gì chúng ta nói chuyện sau". Hấn càng lo lắng cho cô hơn: " không được, anh không yên tâm, thế để anh đi mua gì về cho em ăn rồi uống thuốc, lúc đó anh sẽ về". Lần này thì cô chẳng thể bình tĩnh được nữa, cô nổi cáu với hấn: " Tôi nói anh về đi, tôi không sao, tôi muốn ở một mình, tôi muốn được nghỉ ngơi và không muốn ai làm phiền ngay lúc này". Còn hấn, hấn nghe cô nói vẫn đứng im lặng, nhìn cô, rồi hấn cũng đành ngậm ngùi nói: "Vây em nghỉ ngơi đi, ngày mai anh sẽ lại ra gặp em". Cô định rằng sẽ nói lại là đừng có ra đây gặp tôi nữa. Nhưng chẳng thể thốt lên thành lời, cô lên phòng, đóng cửa lại, tựa vào thành cửa, thở phào nhẹ nhõm, nhưng lòng cũng bồn chồn khó tả, cô không biết cảm giác bây giờ của cô là gì nữa. Thôi bỏ mặc dòng suy nghĩ ấy, cô đi tắm rửa rồi sẽ được đắm chìm trong giấc ngủ say.

Vẫn thói quen khó bỏ thường ngày, cô lên facebook để xem tình hình, rồi ghé qua facebook của anh. Thấy anh share lại một kỷ niệm cách đây 2 năm của cô và anh. Cùng dòng trạng thái: "Có thể quay trở lại như thế này được không!"

Kết thúc câu không phải là dấu chấm hỏi, mà là dấu chấm than, dấm chấm lửng, không phải anh hỏi cô, mà có khi anh đang tự nói về chính mình, dấu chấm lửng ở cuối câu anh dùng đều có mục đích.

Kỷ niệm anh share là kỷ niệm ngày hai đứa đi chơi ở Cần Thơ, lần đó khi đi ngang qua cái cầu gỗ treo lơ lửng giữa dòng kênh, anh nắm tay cô thật chặt, dìu cô đi từng bước một, và anh là người đã chụp lại cánh tay ấy. Ngày ấy anh ghi một dòng trạng thái khá mùi mẫn và tình cảm cho bức hình ấy. "Anh sẽ nắm tay em đi đến hết cuộc đời, dù thăng trầm, bão dông và nguy hiểm. Em cứ yên tâm vì đã có anh".

Giờ anh đang nghĩ gì, sao anh có thể hiển nhiên share kỷ niệm của chúng tôi? Anh không sợ người yêu của anh ghen ư?

Mà thôi cô còn nghĩ làm gì nữa, anh đã chính thức giới thiệu người yêu của anh cho cô rồi mà. Sao cô còn phải lẩn tránh về kỷ niệm này nhi, vốn dĩ cô với anh đã có quá nhiều kỷ niệm rồi.

Cô cũng đăng một cái status: " Gần như vậy, xa đến thế". Lần này cô không còn để chế độ bạn bè mới được phép xem mà cô chuyển sang chế độ công khai, để bất kỳ ai vào facebook cô sẽ đều thấy dòng cảm xúc này.

Lần này cô mặc kệ ai là người đầu tiên like hay bình luận mà cô tắt lap và đi ngủ.

4. Anh

Ngày hôm sau đi làm, cô và Hấn vẫn thế, bầu không khí vẫn như ngày hôm trước, không khác đi nhiều, cả hai dường như có khoảng cách mà không thể chạm tới được.

Lên văn phòng, cô nhận được tin nhắn, cô đoán chắc lại của hấn, cô chẳng buồn cầm điện thoại lên nhìn. Cô mặc kệ, chắc hấn lại muốn gặp cô, hay đại loại hấn đang cố muốn nói, hấn nhớ cô.

Vài phút sau, lại có thông báo tin nhắn, lần này cô có chút bực mình, đang thầm nghĩ nếu tin nhắn mà là của hấn nữa, cô sẽ chặn số của hấn hoặc sẽ gọi quát cho hấn một trận. Nhưng không lần này là tin nhắn của anh.

Tin nhắn đầu tiên đúng là của hấn, còn tin nhắn thứ 2 lại là của anh. Tin nhắn đến từ hai người con trai khác nhau nhưng cùng một nội dung: " Anh nhớ em".

Cầm điện thoại cô chẳng biết phải làm gì, nghĩ gì, cô quay qua nhìn Hân một cách rất tự nhiên, theo đúng phản ứng của cô bấy lâu nay, nhưng lần này Hân nhìn cô bằng ánh mắt khác, cô quay đi để tránh ánh nhìn ấy. Hân hỏi: " Có chuyện gì sao?"

Cô áp a áp úng vì không biết nên nói sao: " Ừ, không có gì đâu, mấy chuyện vớ vẩn ấy mà, thôi thì cứ kệ nó đi."

Anh, chẳng phải anh đã giới thiệu người yêu của anh cho cô rồi sao? Trong đầu cô lúc này là một loạt các ý nghĩ và cảm xúc khó tả. Tối qua anh share lại kỷ niệm của chính anh và cô, kèm theo đó là một dấu chấm lửng cuối câu. Còn bây giờ lại là một dòng tin nhắn đầy ẩn ý. Hay do cô đang suy nghĩ quá nhiều về anh rồi. Anh đâu còn là của riêng cô.

Đang hỗn độn giữa những dòng suy nghĩ về anh về cô, về quãng thời gian hạnh phúc của cả hai thì nghe thấy đâu đây có tiếng nói chuyện: " Anh ấy còn yêu cậu nhiều lắm".

Cô không biết liệu có đó có phải là của Hân Hân không, hay âm thanh ám ảnh cô nữa. Hôn cô vẫn như còn đang ở trên mây, chưa tỉnh táo. Mà thực tế là dạo này nó suốt ngày mơ mơ màng màng, lúc tỉnh lúc mê, cứ như người mất hồn. Tâm trí của cô không thể nào tập trung được.

- Nay, nãy giờ cô có nghe tôi nói không đây. Hân Hân lên tiếng

- Cô đang nói chuyện với tôi hả? Vậy hóa ra câu nói lúc nào cô nghe, âm thanh có khi là thật, vậy là không phải do cô suy nghĩ nhiều nên tưởng tượng ra, cô thờ phào nhẹ nhõm, nhưng không để Hân Hân biết được.

- Ừ, Anh ấy không yêu tôi, người anh ấy yêu là cô. Anh còn rất yêu cô.

- Chẳng phải hai người ....sao?

- Có những chuyện không phải như cô nghĩ đâu.

- Có những chuyện, vậy là chuyện gì? chuyện gì mà tôi không biết.

- Thôi được rồi, để tôi nói hết cho cô biết, tôi cũng không muốn dấu cô nữa.

- Vậy cô nói đi, tôi nghe. Tranh thủ khi không có ai ở phòng, có gì cô cứ nói hết cho tôi biết.

- Ngày đầu tiên cô vào công ty, tôi đã thấy cô rất quen rồi, không phải tôi là bạn thân hồi học đại học với anh sao, hồi đấy tôi đã biết sơ sơ về cô, chỉ là cô không biết tôi và cũng chưa có dịp gặp tôi. Vì ra trường tôi đã rời xa Sài Gòn, nên anh ấy chưa kịp dẫn cô ra mắt tôi, nhưng tôi đã được nghe anh ấy kể rất nhiều về cô, anh ấy còn cho tôi xem hình những chuyến đi chơi của hai người. Tôi cũng được coi như là người bạn thân, để anh tâm sự mọi điều về cô. Lúc thấy cô vào công ty, tôi nghĩ đã có chuyện không lành đang xảy ra, chính vì thế mà tôi mới xin sếp đi Sài Gòn công tác, thật tế là tôi vào gặp anh để biết mọi chuyện, tôi được biết cô đã chủ động rời xa anh, cô bỏ anh lại nơi thành phố náo nhiệt, ồn ào nhưng lại cô đơn ấy. Lúc đó tôi vẫn chưa nói cho anh biết là cô đang làm cùng với tôi.

- Thế, thế tại sao hôm tôi gặp, hai người đang đi với nhau rất vui vẻ?

- Cô yên lặng nghe tôi nói hết đi. Sau lần đó tôi quan sát cô rất nhiều, tôi vẫn không thể hiểu được tại sao cô lại rời xa anh. Đến khi tôi thấy có người đang theo đuổi cô và tôi có cảm giác, nếu như lần này anh không giữ cô lại thì anh sẽ mất cô hoàn toàn. Nên tôi đã nói cho anh biết là cô đang ở đây. Hôm sinh nhật cô, anh đã ở đây rồi.

- Anh ở đây? Thế tại sao? tại sao anh không gặp tôi, ngày hôm đó anh còn không có một tin nhắn chúc mừng sinh nhật dù tôi đã mong đến chừng nào.

- Anh sợ cô lại chạy trốn khỏi anh khi cô biết anh đang ở đây, vì anh biết được tính cô, anh biết được lòng tự trọng của cô. Khi tôi biết cô có hẹn với anh chàng nào đấy thì tôi lại càng sợ cho anh hơn. Lúc ấy anh cũng chỉ im lặng nghe tôi kể.

- Vậy rồi sao hai người biết tôi đang ở ngoài biển.

- Thật ra là hôm ấy anh chờ cô ở trước công ty, anh theo cô về, chỉ để nhìn cô liệu có ổn hay không. Nhưng rồi anh thấy cô đi cùng người con trai khác thì anh biết anh đã mất cô. Tôi đó anh gọi tôi ra, nhưng không phải để đi nhận, để giải sầu, mà để nghe anh kể rằng anh đã mất cô thật rồi. Anh biết cô thích biển, anh biết cô hay chơi đùa với những con sóng, anh biết cô sợ nước biển, anh biết... nên hôm ấy anh cứ chơi đùa với biển, chơi đùa với tôi như một đứa trẻ. Đây sẽ là lần cuối cùng anh ra đây, đây là lần cuối cùng anh chơi và ngắm biển mà thường ngày cô vẫn sẽ thấy nó.

- Tại sao chứ?

- Rồi vô tình anh nhìn thấy cô, anh sợ anh nhìn nhầm, nhưng một phần anh mong đó là cô, để anh cho cô thấy, cho cô biết là anh ra đây không phải vì cô mà là vì tôi. Anh đã chủ động cầm tay tôi, giới thiệu tôi với cô trước sự ngỡ ngàng của cả tôi và cô. Tôi đã thấy điều đó trong ánh mắt của cô.

- Anh đã làm thế với tôi, tại sao anh có thể ...

- Đến anh, anh còn không biết tại sao anh lại làm thế, ngày hôm đó lần đầu tiên tôi thấy anh khóc, vì anh nghĩ rằng anh đã mất đi người con gái anh yêu, người con gái anh luôn muốn được che chở bao bọc, người mà anh cảm nhận được thế nào là hạnh phúc.

- Thế cô đã nói gì với anh về tôi và hẳn? Có phải cô đã nói gì nên anh mới làm như thế đúng không?

- Tôi chỉ nói với anh, đừng để mất cô.

- Cảm ơn cô, cảm ơn cô đã cho tôi biết mọi chuyện, cảm ơn cô, cảm ơn cô vì đã mang anh về lại bên tôi. Chiều nay cô báo sắp tôi nghỉ, cô viết giấy giúp tôi. Tôi có chuyện cần làm ngay lúc này.

Ra khỏi phòng làm việc, nhắc điện thoại lên và gọi cho anh, đầu dây bên kia chắc có thể là đang rất vui mừng, chỉ cần nghĩ thôi cô cũng có thể hình dung ra được.

- Em nhớ anh. Chúng ta gặp nhau nhé.

- Em, em nói sao cơ. Giọng anh đang ấp úng, một phần ngạc nhiên, một phần vì không tin vào tai mình.

- Chiều nay em bay vào Sài Gòn nhé.

- Không, không cần đâu em, anh đang ở quán cafe đối diện công ty em.

- Vậy em qua liền. Giọng cô đầy vui mừng, anh đã chưa đi vào Sài Gòn, anh vẫn còn ở đây đợi cô.

Rồi anh và cô đã gặp lại nhau. Sau bao nhiêu chuyện xảy ra, sau những hiềm nghi, sau những khoảng thời gian chạy trốn, thì rồi sau tất cả anh và cô đã trở về bên nhau. Đã trở về với hiện tại, trở về với những năm tháng chỉ có cô và anh, những năm tháng hạnh phúc. Giờ đây, cô sẽ trở lại thành cô của những năm tháng tuổi trẻ.

Ai cũng có tuổi thanh xuân của mình và với cô, có anh là cô có được cả tuổi thanh xuân ấy, có anh, tuổi trẻ của cô, hạnh phúc của cô mới thực sự ý nghĩa.

Còn hấn, cô không quên thông báo cho hấn biết, để hấn quay về nơi mà hấn cũng đã đến, nơi hấn bắt đầu mà không có cô.

"Chào anh, anh hãy quay về với cô người yêu bé bỏng của anh đi nhé, tôi sẽ vào lại Sài Gòn, hạnh phúc của tôi chỉ có ở trong đó, Sài Gòn có người con trai tôi thương, Sài Gòn có cả tuổi thanh xuân của tôi".

Cafe Muối!